

У књигама пише да је Немачка без објаве рата 6. априла 1941. године напала Краљевину Југославију, а четири дана касније, кршећи уговор о пријатељству, на већ клонулу Краљевину бацила се и Мађарска, окупирајући Бачку и Барању. Ови подаци, укључујући и оне о терору окупатора и суровости окупационог система не изазивају нашу сумњу. Али они по којима су у Другом светском рату Немачка и силе осовине поражене делују нам као да у суштини ствари стоје мало другачије.

Немачка је најмоћнија земља у Европи. У њеним рукама су кључеви опстанка заједнице европских народа. Сви хрле да јој се додворе, а њеном капиталу и роби су широм отворена врата. Кад се појави пред „Шефицом“ цео наш државни и политички врх ћутке стоји у реду да прими пацке или заслужену „шаргарепу“. Немачки амбасадор Волфрам Мас, без икаквог стида, саопштава нам да грешимо и да деци треба да објашњавамо како је бомбардовање 1999. године било исправно. Мас наводи да је у младости гледао свој град разорен савезничким бомбардовањем, али да није мрзео оне који су га срушили јер му је неко објаснио „зашто је то учињено“.

Рат су почели Немци бомбардујући кога су стигли, а између осталих и Велику Британију. Када се коло ратне среће окренуло, платили су немачки градови. Али „Швабе“ су нас бомбардовале 1915, 1941, па онда и 1999. године. Три пута су нас задужили. Мало ли је да им се опрости на невиђено. Ни Мађари не стоје ништа боље, нису нас напали само кад нису нашли довољно снажног „газду“ да их подржи, а данас нам деле лекције. Крвави трагови њихове власти нису само на новосадском кеју, већ и по селима Поцерине још од далеке 1914. године.

А где је у овој причи место Милана Недића. Омрзнут и оклеветан, овај јунак из ратова за ослобођење и уједињење Србије и даље је симбол сарадње са „мрским непријатељем“, издајник и квислинг. Наравно да је он заиста и помало од тога. На власт га није довела српска скупштина, већ немачке власти, олакшао је Немцима искоришћавање привредних богатстава Србије и његови оружани одреди су се борили против Срба било оних под кокардом или петокраком.

Али ни ови данашњи нису ништа бољи. Сви ми знамо да их на власт није довео српски народ, већ „веће амбасадора“, својом економском политиком олакшавају економску и привредну експлоатацију Србије, а против свега што је српско боре се са жаром, на коме би им им и Гестапо позавидео.

Да ли ће суд рехабилитовати Милана Недића, неизвесно је. Али оно што је сигурно то је да треба променити садашњу политику, у односу на њу греси Милана Недића су дечја игра. Он је макар спасао стотине хиљада избеглица и није дозволио да српски војници иду на совјетски фронт. Од садашње гарнитуре на власти такву кураж не бих очекивао.